

БОГАТАШКИ ПРОБЛЕМИ

КЕВИН
КУАН

Превод от английски език
Йоана Гацова

Анишър

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Rich People Problems*

Copyright © 2017 by Tyersall Park Ltd.

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2362-2

*Посвещавам на баба ми и дядо ми,
както и на Мери Куан*

ПРОБЛЕМ № 1

Обичайната ви маса в разкошния ресторант на частния остров, където притежавате вила, не е свободна.

ХАРБЪР АЙЛЪНД, БАХАМИТЕ, 21 ЯНУАРИ 2015 Г.

Бетина Ортис и Меня не беше свикнала да чака. Бившата „Мис Венецуела“ (и подгласничка на „Мис Вселена“, разбира се) с платиненоруса коса и наситен тен вече беше съпруга на магната в бизнеса с авточасти Ерман Ортис и Меня от Маями и във всеки ресторант, който тя решише да удостои с присъствието си, я посрещаха с дълбоко обожание и моментално я настаняваха на която маса пожелаеше. Днес тя бе поискала масата в ъгъла на терасата в „Сип Сип“ – любимото ѝ място за обяд в цял Харбър Айлънд. Искаше да седне на едно от удобните оранжеви кресла, тапицирани с лено платно, и да се наслади на гледката на лекото плискане на тюркоазените вълни, докато бодва по малко салата „Цезар“ с къдраво зеле, но цялата тераса бе окупирана от голяма шумна компания, която явно не бързаше да си ходи.

Бетина се втреничи вбесено в туристите, които щастливо похапваха на слънце. Ама че кичозна история... Жените имаха прекалено тъмен тен и увиснала кожа без следа от ботокс или лифтинг. На Бетина ѝ се прииска да отиде при тях и да им даде визитката на дерматолога си. А мъжете бяха още по-зле! Всички носеха стари, смачкани ризи и шорти и бяха нахлупили от онези евтини сламени шапки, които продаваха в магазина за сувенири на улица „Дънмор“. Защо трябваше да се появяват тук такива хора?

Този петкилометров оазис от безупречно чисти плажове с розов пясък беше една от най-добре пазените тайни на Карибите – убежище за отдих, запазено само за много, много богатите и пълно с очарователни дървени къщички, боядисани в меки цветове, елегантни бутици, шикозни крайбрежни имения, вече превърнати в хотели, и петзвездни ресторанти, достойни да се мерят с тези в Сейнт Бартс. Трябва да карат туристите да полагат изпит по стил, преди да им позволят да стъпят на острова! Бетина сметна, че вече е проявила предостатъчно търпение, и нахлу в кухнята. Пискиюлите на плетената ѝ блуза на „Пучи“ потреперваха възмутено, докато крачеше към дамата с късо подстригана руса коса, която работеше на най-голямата фурна.

– Джули, скъпа, какво става тук? Чакам вече над петнайсет минути за масата си! – протестира тя пред собственичката на ресторанта.

– Извинявай, Бетина, днес е същинска лудница. Онези дванайсетте на терасата се появиха точно преди теб – отвърна Джули и подаде купа люто чили с рапани на приближилия се келнер.

– Но терасата е най-хубавото място! Защо, за бога, си позволила на тия туристи да я превземат цялата?

– Е, онзи турист с червената рибарска шапка е херцогът на Гленкора. Той и приятелите му току-що пристигнаха с лодка от Уиндърмиър – ей там на кея е неговият „Кралски Хюисман“. Не е ли най-прекрасната платноходка, която някога си виждала?

– Не се впечатлявам от засукани лодки – изсумтя Бетина, макар че тайно всъщност доста се впечатляваше от хора със засукани титли.

Тя погледна през прозореца на кухнята и разгледа групичката на терасата с нови очи. Тези аристокритански типове бяха такава странна порода. Да, носеха костюми на „Савил Роу“ и диадеми с диаманти, предадени им по наследство, но видът им ставаше така болезнено неугледен, когато бяха на почивка някъде.

Едва в този момент Бетина забеляза тримата високи, добре сло-

жени мъже в тесни бели тениски и черни панталони, които седяха на съседната маса. Те не ядяха, само седяха нащрек и посрѣбваха от чаши с газирана вода.

– Това е охраната му, предполагам? Ама че се набиват на очи! Не знае ли, че всички тук, в Брайлънд, са милиардери, и не правим такива неща?* – изцѣка Бетина с език.

– Всъщност охраната е на специалния гост на херцога. Предварително претърсиха целия ресторант за евентуални заплахи, преровиха дори и фризера ми. Виждаш ли онзи китаец в единия край на масата?

Бетина присви очи зад слънчевите очила „Диор“ към танту-рестия, оплешивяващ седемдесетинагодишен азиатец, облечен в обикновена бяла риза за голф и сиви панталони.

– О, дори не го забелязах! Известен ли е?

– Това е Алфред Шанг – обясни Джули шепнешком.

Бетина се изкикоти.

– Прилича повече на частния им шофьор. Не ти ли напомня на онзи мъж, който караше Джейн Уейман във „Фалкън Крест“?

Джули, която се опитваше да се съсредоточи върху парчето риба тон, което се бе заела да препича до съвършенство, поклати глава с лека усмивка.

– Ако се съди по онова, което дочувам, въпросният „шофьор“ е най-влиятелният мъж в цяла Азия.

– Как му беше името?

– Алфред Шанг. От Сингапур е, но сега живее в Англия, в едно имение, за което твърдят, че е голямо колкото половин Шотландия.

– Е, лично аз никога не съм виждала името му в списъците с богатаци – изсумтя Бетина.

– Мила, добре ти е известно, че на този свят има и хора, които

* Леко преувеличение от нейна страна, но този остров – известен сред местните жители с галеното прозвище Брайлънд – действително бе дом на дванайсетина милиардери (или поне така беше при последното преброяване, макар че зависеше и кой брой). – Бел. авт.

са толкова богати и влиятелни, че никога не биха допуснали да се появят в такъв списък.

ПРОБЛЕМ № 2

Личният лекар, който работи на повикване през цялото денонощие за вас срещу сумата от един милион долара годишно, в момента е зает с друг пациент.

Алфред Шанг седеше на терасата с изглед към легендарния плаж на Харбър Айлънд и се дивеше на зашеметяващата гледка. „Вярно било, значи – пъсъкът наистина е розов!“, помисли си той.

– Алфред, кесадията ти с омар ще изстине! – прекъсна унеса му херцогът на Гленкора.

– Затова, значи, ме домъкна чак дотук? – попита Алфред, втрещен със съмнение в триъгълните парчета, изкусно подредени в чинията пред него.

Не обичаше особено мексиканска храна – освен ако не беше приготвена от готвача на Слим, негов добър приятел от Мексико сити.

– Опитай, преди да съдиш.

Алфред вкуси внимателно, докато съчетанието от полухрупкава тортиля, омар и гуакамолے разгръщаше възшебния си вкус.

– Великолепно, нали? От години се опитвам да убедя готвача в „Уилтънс“ да започне да прави такива – заяви херцогът.

– „Уилтънс“ не са правили нововъведения от половин век, не смятам, че има голяма вероятност да включат такова нещо в менюто си – засмя се Алфред, взе с пръсти едно парченце омар, паднало на масата, и го пъкна в устата си.

Телефонът му завибрира в джоба на панталона. Той го извади и се втренчи в дисплея с досада. Всички знаеха, че не бива да го

безпокоят по време на ежегодното му риболовно пътешествие с херцога.

Обаждането идваше от „ТАЙЪРСОЛ, ГОРЕН ЕТАЖ“.

Беше по-голямата му сестра Су И – единственият човек, чиито обаждания той приемаше независимо от часа. Вдигна веднага и се изненада от гласа, който заговори на кантонски:

– Господин Шанг, А Линг е.

Отне му няколко секунди да осъзнае, че говори с управителката на „Тайърсол Парк“.

– О... Линг дже*!

– Мадам ми поръча да ви се обадя. През нощта се чувстваше много зле и току-що я закараха в болницата. Смятат, че става дума за сърдечен пристъп.

– Какво искаш да кажеш с това „смятат“? Получила ли е сърдечен пристъп, или не? – попита Алфред разтревожено, като преминна от изискан британски английски към кантонски.

– Тя... Не усещаше болки в гърдите, но се потеше много, а после повърна. Каза, че сърцето ѝ п-препуска – заекна А Линг нервно.

– А професор Уун дойде ли да я види? – попита Алфред.

– Опитах се да се свържа с него на мобилния му телефон, но се включи гласова поща. После се обадох на домашния и ми казаха, че е заминал за Австралия.

– А защо се обаждаш ти? Виктория не е ли вкъщи?

– Господин Шанг, Виктория не е ли в Англия?

Аламак! Съвсем беше забравил, че племенницата му – дъщерята на Су И, която също живееше в „Тайърсол Парк“ – в момента беше в къщата му в Съри и без съмнение се впускате в многочасови клюкарски сесии със съпругата и дъщеря му.

– Ами Фелисити? Тя не дойде ли? – попита Алфред за най-голямата дъщеря на Су И, чиято къща се намираще наблизо до имението.

* „По-голяма сестра“ на кантонски – обръщение, често използвано неофициално към прислугата, донякъде подобно на „момче“ – „Съни, момчето ми“ или „Джони, момчето ми“ например. – Бел. авт.

– Не успях да се свържа с госпожа Лионг. Прислужницата ѝ каза, че е на църква и винаги изключва телефона си, когато отиде в божия дом.

„Безполезна пасмина!“ – помисли си Алфред и попита:

– Е, повикахте ли поне линейка?

– Не. Тя не искаше с линейка. Викрам я закара в болницата с даймлера. Придружават я прислужниците ѝ и двама гурки. Но преди да тръгне, каза, че вие ще успеете да се свържете с професор Уун.

– Добре, добре. Ще се погрижа – каза бързо Алфред и затвори. Всички на масата се бяха втренчили в него очаквателно.

– Боже мой! Май е нещо сериозно – сви устни херцогът притеснен.

– Извинете ме само за минутка... Продължете с обяда, моля – отговори Алфред и стана от стола.

Телохранителите го последваха, докато прекосяваше ресторанта на път към вратата, която водеше към градината. Когато излезе, Алфред набра един от номерата в списъка си за бързи повиквания: „ПРОФ. УУН ДОМАШЕН“.

Обади се някаква жена.

– Оливия, ти ли си? Алфред Шанг се обажда.

– О, Алфред! Франсис ли търсиш?

– Да. Казаха ми, че е в Австралия? – каза Алфред въпросително, а наум добави: „Защо, по дяволите, му плащаме по един милион долара годишно, щом няма да приема обажданията ни по всяко време, както е обещал?“.

– Преди един час замина за Сидни. Утре ще прави троен байпас на онзи актьор, който спечели „Оскар“ за...

– Значи сега е в самолета, така ли? – прекъсна я Алфред.

– Да, но ще пристигне след няколко часа, ако искаш да...

– Дай ми номера на полета му – нареди рязко Алфред, обърна се към един от телохранителите си и го попита: – У кого е телефонът за Сингапур? Някой да набере Ищана* веднага.

* „Дворец“ на малайски. В този конкретен случай Алфред има предвид Ищана в Сингапур – официалната резиденция на президента. – Бел. авт.

После се обърна към друг телохранилел и допълни:
 – И ми поръчайте още една кесадия с омари, моля.

ПРОБЛЕМ № 3

Самолетът ви претърпява принудително кацане, преди да сте успели да си допиете чашата „Дом Периньон“.

ИЗТОЧНА ЯВА, ИНДОНЕЗИЯ

Копринените чаршафи в първокласните сепарета току-що бяха оправени, а огромният двуетажен самолет „Еърбъс А380-800“ току-що бе достигнал височина 11 500 метра и повечето пътници вече се бяха настанили удобно в меките кресла и преглеждаха каталога с филми на борда. Миг по-късно обаче пилотите на полет 231 на „Сингапур Еърлайнс“ до Сидни получиха извънредно стъписващи нареждания от въздушния контрол в Джакарта, докато прелитаха над Индонезия:

ВЪЗДУШЕН КОНТРОЛ: Сингапур две трийсет едно супер джакарта.

ПИЛОТ: Сингапур две трийсет едно супер, слушаеме.

В.К.: Наредиха ни да ви дадем инструкции за незабавно обръщане на посоката и връщане на летище „Чанги“ в Сингапур.

ПИЛОТ: Джакарта, искате да се върнем на летище „Чанги“?

В.К.: Да. Обърнете самолета и се върнете веднага в Сингапур. Новият ви курс е вече зададен и съм готов да ви насоча.

ПИЛОТ: Джакарта, каква е причината за промяната в курса?

В.К.: Не разполагам с такава информация, но нареждането пристигна направо от Главна дирекция „Цивилно въздухоплаване“.

Пилотите се спогледаха невярващо.

– Мислиш ли, че е добра идея наистина да го направим? – зачуди се капитанът на глас. – Ще пръснем четвърт милион литра гориво с това връщане.

В същия миг лампичката за входящи съобщения на радиосистемата на самолета светна. Копилотът го прочете бързо и изгледа капитана сащисано.

– *Уа лан!* От министъра на отбраната е, ще му се не види! Казва да се връщаме в Сингапур на секундата!

Когато самолетът направи неочакваното си кацане на летище „Чанги“ само три часа след като бе излетял, пътниците се огледаха дезориентирани и стъписани от необичайното събитие. По интеркома се разнесе:

– Дами и господа, поради извънредни обстоятелства ни се наложи да се отклоним от курса и да се върнем по спешност в Сингапур. Молим да останете по местата си със затегнати колани, тъй като полетът ни до Сидни ще се състои веднага след като презаредим с гориво.

Двама мъже с тъмни костюми се качиха на борда и се приближиха към мъжа в сепаре 3А – професор Франсис Уун, най-уважавания кардиолог в Сингапур.

– Професор Уун? Аз съм лейтенант Райън Чан от ОИС*. Елате с нас, ако обичате.

– Ще слезем от самолета ли? – попита професор Уун изумен.

В една минута гледаше „Не казвай сбогом“ на екрана в сепарето

* Отделът за информация и сигурност, сингапурският еквивалент на ЦРУ, е обгърнат в така строго пазена тайна, че повечето хора дори не знаят за съществуването му. Но да, онзи мъж ей там, който похапва панирана риба на клечка, спокойно би могъл да се окаже сингапурският Джеймс Бонд, а околните дори не биха могли да подозират истината. – Бел. авт.

си, а в следващата бе установил, че самолетът е кацнал пак в Сингапур. Не бе имал време дори да се окопоти след стъписващия обрат.

Лейтенант Чан кимна отсечено.

– Да. Вземете вещите си, моля – няма да имате възможност да се върнете на този самолет.

– Но... но... Какво съм направил? – попита професор Уун, внезапно обзет от нарастващо безпокойство.

– Не се тревожете, не сте направили нищо. Но трябва да ви свалим от самолета незабавно.

– Само аз ли ще сляза?

– Да. Ще ви придружим възможно най-бързо до болница „Маунт Елизабет“. Необходимо е да се погрижите за един важен пациент.

В този миг професор Уун си даде сметка, че нещо трябва да се е случило със Су И Шанг. Само семейство Шанг разполагаше с достатъчно власт да обърне в обратната посока самолет на „Сингапур Еърлайнс“ със сто и четиридесет пътници.

Първа част

*Единственото, което харесвам у богатите хора,
са парите им.*

НАНСИ АСТОР
(ВИКОНТЕСА)

ДАВОС, ШВЕЙЦАРИЯ

Едисън Ченг вдигна очи към високия таван с панели с форма на медена пита в просторната бяла аудитория и изпита необуздано щастие. „Тук съм. Най-после съм тук!“ – помисли си. След години къртовски труд най-после бе успял – бяха го поканили на ежегодното събрание на Световния икономически форум в Давос. Гостите се допускаха само със специални покани* и това престижно събитие определено представляваше най-елитното събиране на раздумка в целия свят.

Всеки януари най-влиятелните държавни глави, политици, филантропи, изпълнителни директори, технологични магнати, напредничави умове, социални активисти, социални предприемачи и разбира се, филмови звезди**, се стичаха в този уединен ски курорт в Швейцарските Алпи с частните си самолети, настаняваха се в петзвездните си хотели, нахлузваха якетата и ботушите за ски на стойност 5000 долара и подемаха оживени дебати относно наболели проблеми от сорта на глобалното затопляне и икономическото неравенство.

А сега Еди също се беше превърнал в член на този ултраексклу-

* Ако случайно получите такава, не забравяйте, че пак сте длъжен да платите входна такса от 20 000 долара – освен ако не сте някое от лицата, изброени в следващата бележка под линия. (На красивите хора никога не им се налага да плащат за каквото и да било.) – Бел. авт.

** Присъствали са Лео, Брад, Анджелина и Боно. – Бел. авт.

зивен клуб. В качеството си на наскоро назначен старши изпълнителен вицепрезидент на отдел „Частно банкиране (Глобално)“ на „Лихтенбург Груп“ той се бе озовал сред футуристичната аудитория на „Конгрес Сентър“, където в момента дишаше с пълни гърди от въздуха, до който допускаха само богоизбрани, и от време на време улавяше отражението си в тънкия хромиран крак на един от столовете пред него. Носеше новия си костюм на „Сартория Рипенс“, ушит по поръчка и с подплата от десетпластов кашмир, за да не му се налага да го крие под някое яке за ски. Новите му велурени обувки с висок глезен на „Кортей“ бяха снабдени със специални гумени подметки, за да не се подхлъзне на някоя от алпийските улици. На китката му блещукаше най-новата му хорологическа придобивка – часовник *Pour le Mérite* в розово злато на „А. Ланге и синове“, който се показваше точно толкова, колкото трябва, изпод ръкава на ризата – колкото останалите часовникофили да забележат какво носи. Но най-важно бе онова, което увенчаваше цялото му великолепие – черно шнурче с пластмасов бадж, на който бе напечатано името му: „Едисън Ченг“.

Опиша гладкия бадж с пръсти така, сякаш си играеше с обсипан със скъпоценни камъни амулет, лично връчен му от Бога повелител на Давос. Този бадж го отграничаваше от всички обикновени простосмъртни на конференцията. Не беше просто някакъв си пиар агент, журналист или обикновен гост. Белият пластмасов бадж със синя лента в долния край означаваше, че той е *официален делегат*.

Еди огледа групичките хора наоколо, които разговаряха с приглушени гласове, и се опита да открие някой диктатор, деспот или директор, чието лице да разпознае и с когото да може да се заприказва. Съзря висок китаец с яркооранжева ветровка за ски, който надничаше иззад вратата на аудиторията, видимо объркан. „Я чай, този го познавам – помисли си Еди. – Не е ли Чарли Ву?“

– Ей, Чарли! – подвикна той с малко прекалено висок глас и се втурна натат.

„Само да види официалния ми бадж на делегат!“, помисли си доволно.

Чарли грейна в усмивка, когато го забеляза.

– Еди Ченг! Сега ли пристигаш от Хонконг?

– От Милано всъщност. Бях на есенните ревюта за мъжка мода – на първия ред на шоуто на „Етро“.

– Еха! Явно не е лесна работа да бъдеш един от „най-добре облечените мъже“ в годишната класация на списание „Тетъл“, а? – пошегува се Чарли.

– А миналата година влязох в списъка „Най-добре облечени за всички времена“ – отвърна Еди сериозно.

Хвърли бърз поглед на Чарли от глава до пети и забеляза под яркороанжевата ветровка тъмносин пуловер и маслиновозелен неофициален панталон с множество джобове. „Колко жалко! – помисли си. – Беше така стилиен, когато беше по-млад, а сега се облича като всички останали безизвестни типове от технологичния бранш.“ После вдигна баджа си гордо и попита:

– А къде е твоят бадж, Чарли?

– А, да, трябваше да не ги сваляме, докато трае конференцията, нали така? Благодаря, че ми напомни. Забутал съм го някъде.

Чарли се разрови из чантата си и накрая измъкна своя бадж. Еди го видя и любопитството му се превърна в шок. Чарли държеше съвсем бял бадж с лъскав холограмен стикер в ъгъла. „По дяволите, до този е най-трудно да се добереш! Такива дават само на световни лидери!“ Единственият друг човек, когото бе забелязвал с такъв, беше Бил Клинтън! Как бе успял Чарли да се сдобие с такъв, ще му се не види? Та той беше просто собственик и директор на най-голямата технологична компания в цяла Азия!

Еди се постара да прикрие завистта си и избъбри бързешком:

– Ще присъстваш ли на моя дискуссионен форум – „Азиатски апокалипсис: как да осигурите безопасност за активите си след окончателния крах на китайския икономически балон“?

– Всъщност тъкмо отивам да държа лекция пред НССИЛ*. В колко започвате?

– В два. За какво е лекцията ти? – попита Еди с надеждата, че може би ще успее да я посети.

– Не съм подготвил нищо специално, честно казано. Мисля, че Ангела Меркел и някои от скандинавците просто искат да се допитат до мен за едно-друго.

В този момент Алис, главната асистентка на Чарли, се приближи към тях.

– Алис, виж кого срещнах! Знаех си, че ще се засека с някого от вкъщи рано или късно – каза Чарли.

– Господин Ченг, радвам се да се видим отново. Чарли, може ли да поговорим за минута?

– Разбира се.

Алис хвърли кос поглед на Еди, който явно нямаше да има абсолютно никакви възражения да чуе какво се готви да съобщи, и затова продължаваше да си стои, без да помръдва.

– Ъм... Би ли дошъл с мен за минутка? – каза тя дипломатично и повлече Чарли към един страничен кабинет за посетители, обзаведен с удобни тапицирани столове и масички с форма на стъклени квадрати.

– Какво става? Да не би още да не си се съвзела, че те настаниха на същата маса като Фарел на закуска? – подразни я Чарли добро-намерено.

Алис му се усмихна напрегнато.

– Сутринта възникна нещо и понеже не бяхме сигурни как ще се развият нещата, предпочетохме да не те безпокоим, докато не научим повече.

– Е, казвай.

Алис си пое дълбоко дъх и започна:

* Съкращение на Неофициално събрание на световните икономически лидери, най-тесния вътрешен кръг на конференцията – толкова потаен, че заседанията им се провеждат на неизвестно за останалите място, дълбоко в недрата на Конгресния център. – Бел. авт.

– Току-що получих последния доклад на началника на охраната ни в Хонконг. Не знам как да ти го кажа, но Клоуи и Делфин са изчезнали.

– Как така „изчезнали“?

Чарли изглеждаше като зашеметен от шока. Дъщерите му бяха под денонощно наблюдение и екипът телохранители, обучени от спецслужбите на Великобритания, ги водеше и взимаше от училище и всичките им други ангажменти с такава прецизност, сякаш провеждаше военни операции.

– Екип „Чунгцин“ трябваше да ги посрещне пред училището в три и половина, но не са ги открили никъде в сградата.

– Не са ги открили... – смънка Чарли, неспособен да се съвземе от изненадата.

Алис продължи:

– Клоуи не отговаря на съобщенията, а Делфин не е отишла на репетицията на хора в два часа. Решили, че може да е избягала с Катрин Чаң, съученичката си, и двете да са отишли в оня магазин за сладолед като миналия път, но Катрин в крайна сметка се е появила при хора, а Делфин – не.

– Подавала ли е някоя от двете код червено? – попита Чарли и се опита да запази спокойствие.

– Не, не са. Телефоните им явно са изключени, така че не можем да ги проследим. Екип 2046 вече разговаря с командир Куок – хонконгската полиция е в готовност за действие. Освен това изпратихме четири от частните ни екипи да ги търсят навсякъде, а господин Тин е в училището, където преглежда записите от охранителните камери.

– Предполагам, че някой вече е съобщил на майка им?

Съпругата на Чарли, с която бяха разделени, но не и разведени, живееше в къщата им в „Дъ Пийк“ и децата прекарваха всяка втора седмица с нея.

– Не можахме да се свържем с Изабел. Казала е на икономката, че има среща с майка си – щели да обядват заедно в клуба за

крикет „Каулун“, – но майка ѝ твърди, че не са разговаряли цяла седмица.

В същия миг мобилният телефон иззвъня отново и Алис побърза да отвори. Заслуша се мълчаливо, като само кимаше от време на време. Чарли я наблюдаваше мрачно. *Не беше възможно. Просто не беше възможно да се случва такова нещо. Брат му Роб бе отвлечен от Триадата на Единайсетте пръста преди десет години. Чарли имаше чувството, че го е споходило някакво ужасно дежавю.*

– Добре. *Тор дже, тор дже** – каза Алис и затвори. После се обърна към Чарли и докладва: – Беше началникът на екип „Ангели“. Смятат, че е възможно Изабел да е някъде в чужбина. Говорили са с прислужничката от горния етаж и се оказало, че паспорта на Изабел го няма. Но по някаква причина не е взела нито един куфар със себе си.

– Тя не беше ли заета с някакво ново лечение?

– Да, но явно не се е появила за часа си при психотерапевта тази седмица.

Чарли въздъхна дълбоко. Това не беше добър знак.

* „Благодаря, благодаря“ на кантонски. – Бел. авт.

2

ХОТЕЛ „ФУЛЪРТЪН“, СИНГАПУР

Розалинд Фунг, наследница на империята от недвижими имоти на семейството си, организираше всеки месец официален банкет на християнското сдружение, на който канеше треста от най-близките си приятелки в разкошната бална зала на хотел „Фулъртън“. Поканата за това събитие бе високо ценена от членовете на определени кръгове на сингапурското общество, независимо от религиозните им убеждения, тъй като означаваше одобрението на старата гвардия заможни семейства (не се мяркаше ни един индонезийски или континентален китаец), а също така и защото храната беше божествена – Розалинд водеше личните си готвачи и те превземаха кухнята на хотела за един ден, за да приготвят огромно угощение от най-апетитните сингапурски ястия. И най-важното от всичко – този пир от библейска величина бе *напълно безплатен* благодарение на щедростта на Розалинд, макар че от гостите се очакваше да оставят своята лепта в кошчето за дарения веднага след последната молитва*.

Дейзи Фу, която си бе избрала стратегическо място на най-близката до бюфета маса, въздъхна, загледана в Араминта Лий, която тъкмо се беше наредила на опашката за *мий сиам*.

* Повечето от гостите оставяха по пет или десет долара – с изключение на госпожа Ли Йонг Чиен, която никога не оставяше нищо. „Правя всичките си дарения на името на Семейна фондация „Ли“, повтаряше тя всеки път. – Бел. авт.

– *Айа, тази Араминта! Беин кар ани лаау!**

– Не изглежда остаряла. Просто не носи грим, това е всичко. Всички супермоделки са такива – на нищо не приличат без грим – заяви Надин Шоу и се зае с димящата си паничка нудли *мий ре-бюс*.

Елинор Янг поля *мий горенга* си с още олио с чили и изкоментира:

– Няма нищо общо с това. Преди често я засичах да плува в клуб „Чърчил“ и дори когато излизаше мокра от басейна, без абсолютно никакъв грим, изглеждаше прекрасно. Просто лицето ѝ се е променило. От самото начало си знаех, че нейното е от онези лица, които остаряват лошо. Сега трябва да е на... двайсет и седем? Двайсет и осем, може би? Дотук беше, *ла*.

В този момент на масата пристигнаха Лорена Лим и Каръл Таи, понесли чинии с опасно високи купчини храна.

– Чакайте, чакайте... Кой остарява лошо? – попита Лорена любопитно.

– Араминта Лий. Ето я там, на масата с останалите жени от семейство Ку. Изглежда направо съсипана, нали? – попита Надин.

– *Аламак*, Надин, затваряй си устата! Не знаеш ли, че току-що е пометнала? – прошепна Каръл.

Дамите се втренчиха в нея с увиснали от изненада усти.

– Пак ли? Да не се шегуваш? Кой ти каза, *ла*? – попита Дейзи настойчиво и продължи да дъвче хапката си *мий пок*.

– Как кой? Кити, *лор*. Двете с Араминта вече са първи приятелки и от последния път, когато пометна, Араминта често ходи на гости на Кити да си играе с Жизел. Сърцето ѝ е направо разбито.

– Колко често се виждаш с Кити и Жизел? – попита Лорена, удивена колко бързо е простила Каръл на бившата си снаха – същата онази жена, която бе изневерила на сина ѝ Бърнард с мъж, когото беше срещнала на погребението на покойния съпруг на Каръл, и която впоследствие бе провела с Бърнард дълга и ожес-

* „Ама че е остаряла!“ на хоккиен. – Бел. авт.

точена битка заради развода и споровете около попечителството на Жизел.

(Трябваше да се има предвид, естествено, че Каръл ненавиждаше новия стил на живот на сина си, включващ йога и „оная нелепа диета за динозаври“, които тя намираще за сатанински.)

– Ходя ѝ на гости поне веднъж седмично, а Жизел идва на църква с мен всяка неделя – съобщи Каръл гордо.

– Дали е добре за Араминта да си играе с внучката ти, след като току-що е загубила своето бебе? – зачуди се на глас Надин.

– *Айа*, сигурна съм, че старата госпожа Ку направо е изтормозила Араминта да ѝ роди внук! Минаха вече пет години, откакто се ожениха с Колин! Моят Ники и Рейчъл са женени от вече две години, а още не са ме зарадвали с внуче! – оплака се Елинор.

– Но Араминта е още млада. Има предостатъчно време, *ла* – възрази Надин.

– Като се има предвид, че всички роднини от страната на Дороти Ку са лишени от наследство, от страната на Пуан са пълни нехранимайковци, а Найджъл Ку взе че забягна с оная кабаретна певица от Русия, която очевидно е прекалено стара да *сех киа**, Колин и Араминта са последната надежда за продължение на рода Ку – обясни Дейзи.

Тъй като бе родена в семейство Уонг – забогателия благодарение на мините си за добив на калай знатен сингапурски род, тя беше същинска ходеща енциклопедия по отношение на историята на сингапурското общество.

Дамите поклатиха глави и хвърлиха изпълнени със съжаление погледи към Араминта, която изглеждаше напълно запленаваща в жълтата си минирокля на райета от „Жакемю“ в очите на всички, освен на свръхкритичната им компания.

– Е, Елинор, племенничката ти Астрид току-що пристигна – отбеляза Каръл. – Ето това вече е момиче, което сякаш никога няма да остарее.

* „Роди дете“ на хоккиен. – Бел. авт.

Всички се обърнаха да погледнат Астрид, която тъкмо слизаше по широкото извито стълбище редом с майка си Фелисити Лионг, с кралицата на светското общество госпожа Ли Йонг Чиен и друга възрастна дама, облечена в кобалтовосин хиджаб, обсипан с пайети.

– Коя е онази малайзийка с гигантската рубинена огърлица? Ако камъкът в средата наистина е толкова едър, колкото ми изглежда оттук, трябва да е поне колкото личи! – възкликна Лорена, която след брака си отпреди над трийсет години се бе превърнала в част от рода, притежаващ ювелирния гигант „Л’Ориент“, и определено разбираше от скъпоценности.

– О, това е султаната вдовица на Перауак. Дошла е на гости на семейство Лионг, разбира се – докладва Елинор.

– Аламак, да ти дойде семейство благородници на гости е толкова главоболие! – оплака се Дейзи.

Лорена, също като повечето други жени в балната зала, огледа внимателно Астрид от главата до петите, докато тя вървеше към масата си, облечена в безупречно бяла официална риза, тип мъжка, запасана в изцяло скроен тесен панталон на ситно каре от морскосиньо и бяло.

– Вярно е, Астрид направо сякаш се подмладява всеки път, когато я видя. Не отива ли вече към четирийсетте години? Можеш да я сбъркаш с някоя от ученичките на МДГ*, която слиза от училищния автобус! На бас, че тайно си прави козметични операции.

– Мога да те уверя отговорно, че не си е правила нищичко. Не е такава – каза Елинор.

– Всичко идва от стила ѝ на обличане. Останалите момичета на нейната възраст са се накичили като коледни елхи, но погледнете само Астрид... Косата – вдигната на проста конска опашка, обувките – на ниска подметка и никакви бижута освен онова кръстче... От тюркоаз, ако не се лъжа. *И тези дрехи!* Прилича на Одри Хепбърн,

* Методистката девическа гимназия, която момчетата от Англо-китайското училище (АКУ) наричаха „маймунската девическа гимназия“. – Бел. авт.

тръгнала за репетиция за някой филм – заяви Дейзи с одобрение, докато ровичкаше из дамската си чанта „Селин“ за клечка за зъби. – Бо-жич-ко! Виждате ли само какво ме кара да нося моята снаха, снобарката? Подари ми тая засукана чанта за рождения ден, защото се срамува да я гледат заедно с мен, когато си нося обикновената чанта без скъпарски етикет, но в тази нищичко не мога да намеря! Толкова е дълбока и е пълна с проклети джобове, дявол я взел!

– Дейзи, ще спреш ли с ругатните, моля те? Тази вечер сме дошли да почетем Бог все пак – порица я Каръл.

В този момент домакинята на банкетата на християнското сдружение Розалинд Фунг стана от мястото си и се качи на сцената. Нисичката, пълна дама в средата на шейсетте си години със ситно накъдрена коса носеше униформата, която сякаш бе приета по всеобщо съгласие от абсолютно всички наследнички на старите фамилии в Сингапур на средна възраст – блуза без ръкав, на цветя, най-вероятно купена от някое намаление в „Джон Литъл“, панталони с ластична талия в карамелен цвят и ортопедични сандали, които откриваха палците на краката ѝ.

Розалинд се усмихна щастливо на приятелите си от подиума.

– Дами, благодаря ви, че се присъединихте към сдружението ни в чест на християнската ни вяра. Бързо предупреждение, преди да започнем: съобщиха ми, че тазвечершната *лакса** е опасно лютива. Не знам какво се е случило, но дори Мери Лау, която, както всички знаете, си слага допълнително чили във всяко ястие, каза, че *буей тахан*** тази *лакса*. А сега, преди да продължим да храним телата и душите си, епископ Си Бай Сиен ще благослови вечерята ни.

Докато епископът започваше една от пословично отегчителните си молитви, иззад една от страничните врати на балната зала се дочуха странни звуци – сякаш отвън се водеше оживен спор,

* Пикантна супа с нудли, която се приготвя със сърцевидни сурими и дебели оризови нудли. – Бел. авт.

** „Не ѝ понася“ на сингапурско-английски. – Бел. авт.

последван от поредица приглушени удари и стържене. И после вратите се отвориха рязко.

– НЕ! НЕ МОЖЕ ДА ВЛЕЗЕТЕ, КАЗАХ! – наруши тишината на-стойчивият вик на една от хостесите.

Покрай едната стена на балната зала затрополиха стъпки, сякаш някакво животно бягаше, като поспираше колебливо от време на време. Дейзи сръчка дамата на съседната маса, която вече се беше изправила, за да може да види какво става.

– Различаваш ли нещо? – попита Дейзи нетърпеливо.

– Не знам, *ла*, прилича на... на някакъв луд бездомник – отговори дамата.

– Как така бездомник? В Сингапур няма такова нещо като бездомници! – възкликна Елинор.

Астрид, която бе седнала в отсрещния край на масата, близо до сцената, не си даде сметка какво става, докато една дама с разрошена коса и петносан клин за йога не изникна до масата ѝ, повякла след себе си две малки момичета, облечени в училищни униформи. Госпожа Ли Йонг Чиен ахна и притисна чантичката си към гърдите. Изумената Астрид осъзна, че двете момиченца са Клоуи и Делфин – дъщерите на Чарли Ву, а жената с безумен вид бе не друга, а съпругата му Изабел! Последния път, когато Астрид я бе видяла, тя беше облечена в безупречен тоалет на „Диор“ на Биеналето във Венеция. Сега едва можа да я познае. И какво изобщо правеха в Сингапур?

Преди Астрид да успее да реагира, Изабел Ву грабна по-голямата си дъщеря за раменете и я обърна към Астрид.

– Ето я! – кресна тя и в гълчетата на устните ѝ проблеснаха капчици слюнка. – Искам да я видиш със собствените си очи! Да видиш курвата, която си отваря краката за твоя баща!

Всички на масата ахнаха от изненада, а Розалинд се прекръсти, сякаш това щеше някак да предпази ушите ѝ от отвратителните думи. Охраната на хотела вече тичаше към тях, но преди да успеят да обуздаят Изабел, тя грабна близката купич-

ка *лакса* и я запрати по Астрид, която се дръпна инстинктивно и купичката отскочи от ъгъла на масата, като опръска с гореща супа Фелисити Лионг, госпожа Ли Йонг Чиен и султаната вдовица на Перауак.

„РЕЙДИО СИТИ МЮЗИКХОЛ“, НЮ ЙОРК

Пати Смит тъкмо бе посред емоционалното си изпълнение, когато телефонът на Никълъс Янг светна и започна да примигва ярко като фойерверк в джоба на дънките му. Ник не обърна внимание на обаждането, но след като лампите в залата светнаха след последния бис, хвърли поглед на екрана на апарата и се изненада, като откри, че има съобщение на гласовата си поща от братовчедка си Астрид, още едно – от най-добрия си приятел Колин Ку, и пет съобщения от майка си. Майка му никога не пишеше такива. Не беше сигурен, че изобщо знае как се прави това. Съобщенията ѝ гласяха:

ЕЛИНОР ЯНГ: 4?Г Ники#

ЕЛИНОР ЯНГ: о баци мм се веднага мля! Къде с

ЕЛИНОР ЯНГ: и? Защо не отговорил на нито един тлефон?

ЕЛИНОР ЯНГ: Баба ти получи сърдечен удар!

ЕЛИНОР ЯНГ: О бадисевкъщи веднага!

Ник подаде телефона на съпругата си Рейчъл и потъна обратно в седалката си. Еуфорията му от концерта се беше изпарила напълно, сякаш някой го бе ударил така, че му е изкарал въздуха.

Рейчъл прочете съобщенията бързо и вдигна поглед към Ник разтревожена.

– Не е ли по-добре веднага да им се обадиш?

– Да, по-добре да го направя – отговори Ник. – Но нека първо да излезем оттук. Имам нужда от въздух.

Двамата излязоха от „Рейдио Сити Мюзикхол“ и забързаха по Шесто авеню, за да избегнат тълпите, струпани под всеизвестния навес на сградата. Ник закрачи напред-назад по площада пред небостъргача „Тайм & Лайф“, докато набираше телефона на майка си. Последва познатата пауза от няколко секунди, след която обикновено се разнасяше характерният сингапурски рингтон, но днес гласът на майка му прозвуча рязко в ухото му.

– НИКИ? Ники, ла? Ти ли си?

– Да, мамо, аз съм. Чуваш ли ме?

– Айа, защо се забави толкова? Къде си?

– Бях на концерт, когато се обади.

– На концерт? В „Линкълн Сентър“ ли си бил?

– Не, на рок концерт в „Рейдио Сити Мюзикхол“.

– Какво? Ходил си да гледаш ония момичета, дето танцуват в редица... „Дъ Рокетс“?

– Не, мамо, беше РОК КОНЦЕРТ, не „Дъ Рокетс“.

– РОК КОНЦЕРТ! Аламак, дано си си взел тапите за уши. Прочетох някъде, че хората оглушават все по-млади напоследък, защото ходят по тия рокендрол концерти. Хипитата с дългите коси са оглушали до един.

– Изобщо не беше толкова шумно, мамо, тази зала е сред най-добрите по акустика в света. Къде си?

– Току-що си тръгнах от „Маунт Е.“. Ахмад ще ме закара у Каръл Таи – организира вечеря с омар с чили. Трябваше да се измъкна някак от болницата, нещата отиваха към пълен хаос. Фелисити както винаги командори наляво-надясно и се изживява като закрилница на баба ти – каза, че не мога да вляза да я видя, понеже вече са се изредили прекалено много хора и трябвало да ограничат броя на посетителите. Затова поседях малко отвън и хапнах с

братовчедка ти Астрид. Исках да се покажа, че съм там, за да не смее никой да каже, че не съм изпълнила дълга си като съпруга на най-големия син.

– А как е баба? – попита Ник, който отказваше да го признае пред себе си, но изпитваше тревожно нетърпение да разбере дали баба му е жива, или не.

– Успели са да стабилизират състоянието ѝ, така че засега е добре.

Ник вдигна очи към Рейчъл и очерта с устни „Добре е“, докато Елинор продължаваше с доклада:

– Упоили са я с морфин, така че сега спи в луксозния кралски апартамент на болницата. Но съпругата на професор Уун ми каза, че положението не е обещаващо.

– Съпругата на професора лекарка ли е? – попита Ник объркан.

– Не, *ла!* Но все пак му е жена – чула го е направо от него. Не смята, че баба ти ще издържи още дълго. *Аламак*, какво очакваш? Има сърдечна недостатъчност и е на деветдесет и шест години – не е като да могат да я оперират вече.

Ник поклати глава мрачно – професор Уун явно не се грижеше особено добре за поверителността на информацията за пациентите си.

– Какво изобщо прави там госпожа Уун?

– Не знаеш ли, че тя е племенница на първата дама на Сингапур? Довела е нея, прабаба Розмари Циен и Лилиан Мей Тан. Целият етаж на болницата вече е затворен за други пациенти – обявили са го за ВВИП етаж заради баба ти, госпожа Ли Йонг Чиен и султаната вдовица на Перауак. Посдърпаха се коя да се настани в кралския апартамент*, тъй като малайзийският посланик настоя, че трябвало да се запази за султаната вдовица, но после се намеси първата дама, която каза на шефа на болницата: „Дори не може да става дума да обсъждаме повече – *естествено*, че Су И Шанг тряб-

* Кралският апартамент в болница „Маунт Елизабет“ поначало е изграден от кралското семейство на Бруней за лична употреба, но вече е отворен и за други ВВИП пациенти. – Бел. авт.

ва да бъде настанена там“.

– Чакай малко – госпожа Ли и султаната на Перауак? Не разбирам...

– *Айя*, не чу ли какво стана? Изабел Ву изпаднала в психотичен пристъп, отвлякла децата си от училище, дойде с тях в Сингапур и нахлу на Банкета на християнското сдружение на Розалинд Фунг, метна една купичка лютивя *лакса* по Астрид, но понеже не уцели, опръска дамите – слава богу, че Фелисити носеше една от онези *пасар малам** рокли от полиестер, които ѝ шие шивачът ѝ в Тионг Бахру, така че супата не ѝ направи нищичко, защото се оттече от нея като по тефлон. Но горката госпожа Ли и вдовицата султана направо подгизнаха и сега се възстановяват от изгаряния първа степен.

– Добре, тук вече съвсем ме обърка – поклати глава Ник раздразнено, а Рейчъл го изгледа въпросително.

– Мислех, че точно ти трябва да си запознат вече. Изабел Ву обвини Астрид, че си е разтворила краката за... Тоест, че е започнала афера със съпруга ѝ Чарли! Пред очите на епископ Си Бай Сиен и всички останали в банкетната зала! *Айя*, ама че позор – сега вече всички знаят и цял Сингапур само за това говори! Вярно ли е? Наистина ли Астрид е любовница на Чарли?

– Не му е любовница, мамо. В това поне мога да те уверя – каза Ник внимателно.

– Ти и братовчедка ти все пазите тайни от мен! Горката Астрид изглеждаше направо съсипана в болницата, но продължаваше да се опитва да се държи учтиво и да предразположи всички посетители. Както и да е, ти кога ще се прибереш?

Ник млъкна за миг, преди да заяви решително:

– Няма да се прибера.

– Ники, не говори глупости! *Трябва* да се прибереш! Всички ще

* Буквално „нощен пазар“ – в Малайзия *пасар малам* е пътуващ уличен пазар, където човек може да попадне на много изгодни цени. В този случай Елинор намеква, че ушитият по поръчка тоалет на Фелисити прилича на евтините парцали, които се продават на въпросните пазари. – Бел. авт.

дойдат – баща ти вече лети от Сидни, чичо Алфред ще пристигне след няколко дни, леля Аликс и чичо Малкълм ще дойдат от Хонконг и дори леля Кат ще дойде от Банкок. И чуй само: твърди се, че ще дойдат и всичките ти братовчеди от Тайланд! Направо не е за вярване, нали? Ония нафукани аристократи никога не благоволяват да дойдат в Сингапур, но ти казвам...

Елинор направи пауза и хвърли поглед на шофьора, преди да закрие устни с длан и да прошепне дискретно на телефона:

– *Всички усещат, че това е краят. И искат да си покажат физиономииите пред баба ти, само и само да ги спомене в завещанието си!*

Ник завъртя очи.

– Само ти би казала такова нещo. Сигурен съм, че това е последното, за което останалите си мислят.

Елинор се засмя снизходително.

– Боже мой, не бъди така наивен. Гарантирам ти, че *всички останали* само за това си мислят! Лешоядите вече обикалят, така че хващай следващия полет! Това е последният ти шанс да се сдобриш с баба си...

Тук Елинор пак снижи глас, преди да добави:

– И ако си изиграеш картите правилно, може все пак да получиш „Тайърсол Парк“!

– Мисля, че за такива надежди е вече късно. Довери ми се, надали ще бъда посрещнат с отворени обятия.

Елинор въздъхна раздражено.

– Грешниш, Ники. И знам, че баба ти няма да затвори очи, докато не те види за последно.

Ник затвори телефона и бързо обясни на Рейчъл за състоянието на баба си и инцидента с Изабел Ву и горещата супа. После приседна на ръба на декоративния басейн на площада, обзет от внезапно изтощение. Рейчъл седна до него и обгърна раменете му с ръка, без да казва нищо. Знаеше колко сложни са отношенията между Ник и баба му. Бе ѝ казал, че някога са били невероятно

близки – Ник бе обичното единствено внуче от мъжки пол, което продължаваше рода Янг, и единственото внуче, което бе живяло в „Тайърсол Парк“, – но сега вече бяха изминали над четири години, откакто двамата бяха говорили за последно. И Рейчъл бе причината за това.

Су И се беше появила неочаквано посред романтичното им пътуване в Малайзия и бе заповядала на Ник да сложи край на връзката си с Рейчъл. Но Ник не просто ѝ бе отказал, а и бе постъпил несвойствено, като бе обидил баба си пред всички – нещо, което сигурно никога не се беше случвало на тази дълбокоуважаваща жена през целия ѝ живот. През последните години пропастта между тях само се бе задълбочила – Ник се бе опълчил на волята на баба си, като се ожени за Рейчъл в Калифорния и не включи нито Су И, нито по-голямата част от многобройната си фамилия в списъка с поканените гости.

„Това момиче не идва от добро семейство!“ Рейчъл още си спомняше ясно присъдата на Су И и дори сега усети как по гърба ѝ полазва хладна тръпка. Но тук, в Ню Йорк, не усещаха неодолимостта на присъствието на Су И така ясно и двамата бяха прекарвали последните две години в блажено новобрано щастие, далеч от намесата на семейството му. От време на време Рейчъл се бе опитвала да види дали не може да спомогне някак за помириенето между Ник и баба му, но той упорито отказваше да говори по темата – и не би реагирал така гневно, ако не го беше грижа за баба му.

Рейчъл го погледна право в очите.

– Знаеш ли, колкото и да ми е неприятно да го призная, мисля, че майка ти е права – трябва да се върнеш у дома.

– Ню Йорк е моят дом – отвърна Ник с равен глас.

– Знаеш какво имам предвид. Положението май наистина е опасно.

Ник вдигна очи, за да избегне погледа ѝ, и се загледа към прозорците на „Рокфелер Сентър“, все още осветени въпреки късния

час.

– Виж, вече направо умирам от глад. Къде ти се ходи за късна вечеря? „Бувет“? Пекарна „Блу Рибън“?

Рейчъл си даде сметка, че би било безсмислено да продължи да настоява.

– Да идем в „Бувет“. Мисля, че се нуждаем точно от техния *кок о вен*.

Ник направи кратка пауза, преди да отговори:

– Може би тази вечер ще е по-добре да избягваме местата, където сервират гореща супа!

ЗА АВТОРА

Кевин Куан е автор на международните бестселъри „Луди богаташи“, вече адаптиран в популярен филм, и „Момиче за милиарди“. Роден е в Сингапур, но нарича Ню Йорк свой дом от 1995 г. насам.

За новини и по-подробна информация, моля, посетете www.kevinkwanbooks.com.